

Кардашевъ посочи усмихнато вѣстникопродавцитѣ, които ревехъ своитѣ грѣмоноси новини.

— Слушай ги, новинитѣ по политиката, каза той.

Сайковъ махна съ ржка прѣзрително.

— Ха, чу ли случката, която вчера станала между Жаравковъ и редактора на „Свободенъ печатъ?“

— Конковъ?

— Да. Ти знайшъ, че Конковъ е върлъ радикалъ. Той реве до Бога за неограничена свобода на печата, той е противъ всѣки законъ, който я стѣснява, та и въобще, противъ закони и сѣдилища. — Имаме анархисти, какъ? — Завчера напечаталъ една тежка клевета противъ Жаравкова. Жаравковъ, какъвто го знайшъ, че е джаснатъ, срѣща го при Панаха и му налага гърба съ бастуня си. Какъ мислишъ, че си отвърща Конковъ за тая обида?

— Върналъ му тоегитѣ съ юмруци, по български.

— Не.

— Извикалъ го на дуелъ?

— Удари го въ глезена!

— А какво?

— Извикалъ го на... сѣдъ!

— За боя? Какво има чудно въ това? Това е правилно.

— Това е подло!

— Защо?

— Конковъ когато фърляше мръснитѣ си клевети възъ Жаравкова, знаеше добръ, че се радваше на пълна безнаказаностъ. Закона за печата го туряше на заслонъ. Той се криеше задъ гърба на единъ отговорникъ — човѣкъ отъ слама! Жаравковъ не прие да се унизи да му се отплати съ същата монета, тоестъ съ печатни псувни, а му отговори грубиянски на срѣдъ улицата, съ бастуня си, какъвто държеше и редакторътъ. Тозъ послѣдниятъ, знающъ че, немощень противъ печатнитѣ псувни, законътъ